

Egy beteg emberrel beszélgetek, aki segítségért fordult hozzám, ideje meg van számlálva. Teljes kétségbeesés és reménytelenség beszél belőle, könnyen felismerni, hogy lélekben már feladta a küzdelmet. Élni szeretnék – mondja nekem. Miért akar élni? – kérdezem tőle. A kérdésem meglepi.

Egy ideig hebeg-habog valamit, látszik, hogy valójában nem talál semmi indokot arra, hogy miért is kellene élnie. Mesél a családjáról, szinte mindenkivel haragban áll, kivéve az unokáját. Ő még csecsemő. Mesélek neki különböző lehetséges életcélokról, azoknak is különböző szintjeiről. Ő választ egyet, de érzem rajta, hogy nem tud azonosulni azzal a céllal, inkább a haláltól való félelme miatt érezte, hogy választania kell.

Ez a kis történet arra késztetett, hogy meséljek nektek is az élet céljáról, s levonjuk annak tanulságait. Az ember életcélja igen sokféle lehet, de a sokféle cél lelki értelemben jó kategorizálható. Vannak ösztön által vezérelt célok, mint például a létszükségletek megteremtése, a fészekrakás, vagy a szaporodás. Vannak az érzelmek által vezérelt célok, mint a munkában, vagy az adott társadalmi szerepben való kiteljesedés, annak lehető legmagasabb szintű megélése. Léteznek tudati célok, amelyhez tartozik a létezés magasabb igazságainak keresése, illetve a testi kötöttségek alóli felszabadulás. Ezen életcélok közül több egy időben is foglalkoztathatja az embert. Az, hogy milyen célt követ az ember, az a lelki fejlettségétől függ. Egyik cél sem jobb, vagy rosszabb a másiknál, de mindegyik életcélnak megvan a maga kihívása, kockázata és következménye. Az viszont fontos, hogy egyetlen ember sem élhet sokáig, ha nincs életcélja, mivel az élet lényege az állandó változás, amit épp a kitűzött célok követése által tarthat fenn.

A pusztán ösztönök által vezérelt célok a kevésbé tudatos emberekre jellemző, előnyük, hogy tisztán testi adottságokkal beteljesíthetők, legnagyobb kockázatuk az, hogy az embert az anyaghoz való erős kötöttségekbe kényszeríti ez a cél, amelynek következménye a szenvedés. Az érzelmek által vezérelt életcélok feltételeznek némi tudatosságot. Előnyük, hogy az embert közösségekhez való alkalmazkodásra bírja, kockázata az, hogy az embert hamis elvekhez való túlzott kötöttségekben kényszeríti, érzelmeinek szélsőségei döntési szélsőségekbe taszítják, amelynek szintén szenvedés az eredménye. A tisztán tudati életcélok a lelkileg fejlett emberekre jellemző. Előnyük, hogy az ember képes pontosítani úgy az életcélját, hogy annak követése közben a lehető legkisebb szenvedést kelljen elviselni, illetve a testi kötöttségek alóli felszabadulással ez a szenvedés legyőzhető.

Isten és Krisztus a legmagasabb életcél betöltésére, a test és annak szenvedése alóli felszabadulásra hívta el az embert. Az elhívás így hangzott: *„Legyetek szentek, mert én az Úr, szent vagyok”* /3Móz 11:44/, illetve *"Ti azért legyetek tökéletesek, mint ahogy mennyei Atyátok tökéletes”* /Mt. 5,48/. Az ígéret szerint pedig Isten ad mennyei testet mindazoknak, akik hűek voltak az elhíváshoz, amely nem romlandó.

A mindennapi életet élő számára az ígéret Krisztus eljövetelével, az elragadtatással valósul meg. Mivel ez az esemény akkor történik meg, amikor a földi lét lehetőségei bezárulnak, igen nagy kockázatot vállal magára, aki nem tűzte célul Isten ígéretének beteljesülését.